

UN OM AȘA CUM A FOST

„Timpul n-a mai avut răbdare” nici măcar pentru patru zile, pînă pe 23 iulie, cînd se împlineau 17 ani ai unei căsnicii dintre cele mai frumoase, sau poate a vrut să marcheze pentru totdeauna un al doilea moment fericit din această căsnicie — 19 iulie — ziua nașterii fiicei dragi. Pe 19 iulie 1990, cînd ar fi trebuit sărbătorită a 14-a aniversare a Ioanei, cel ce a fost cel mai bun tată, soțul ideal, profesorul și sociologul apreciat de toți cei ce l-au cunoscut — ION UNGUREANU a plecat dintre noi pentru totdeauna. A plecat la nici 40 ani împliniți, lăsînd în urma sa o imensă durere, luînd cu el toată bogăția și frumusețea unei lumi întregi. Au rămas neîmplinite o mulțime de idei și proiecte foarte bine conturate, care nu mai aveau nevoie decît de ceva timp pentru a putea fi așternute pe hîrtie. Proiectul cel mai important, și pentru care deja s-a informat foarte mult, era continuarea unei istorii a sociologiei românești între cele două războaie mondiale. „Nu mi-e așa frică de moarte cît îmi pare rău că ea nu mă va lăsa să scriu tot ce am acumulat” — era unul dintre cele mai mari regrete ale sale.

Într-adevăr, într-o viață așa de scurtă a reușit să acumuleze foarte multe lucruri, dintre cele mai frumoase și mai bune. A reușit în aproape 17 ani (data repartiției după absolvirea Facultății de Sociologie coincizînd cu data căsătoriei) să se afirme pe plan profesional, fără să-și fi neglijat vreodată familia; a reușit să facă în același timp totul foarte bine: să fie un soț bun și iubitor, un tată al cărui copil era iubit de mulți alți copii, un dascăl și un cărturar stimat și apreciat.

De-a lungul celor 17 ani, ca soție, am avut sentimentul cert al permanentei și, în același timp, al crescîndei afirmații față de ceea ce descopeream, cu fiecare zi, la omul, iubitul, tatăl și pasionatul sociolog Ion Ungureanu. Era omul dur în aparență, foarte exigent cu el însuși, dar și cu ceilalți, sensibil, iubitor și tandru. Ambiția și dorința de a cunoaște cît mai mult și de a se afirma în meseria sa nu l-au împiedicat să-și dedice destul de mult timp și pentru educația fiicei sale, și pentru treburile gospodăriei, și pentru cele mai plăcute clipe din viața noastră — clipe care se prelungeau la ore de discuții care cuprindeau cele mai variate domenii — de la amintiri din copilărie la proiecte și soluții de rezolvare a problemelor familiei, la subiecte de sociologie, medicină, politică și multe altele. Talentul său de povestitor reușea să acapareze și să cîștige pe oricine, chiar dacă prima impresie, datorită atitudinii sale sobre și puțin distante, nu era dintre cele mai bune.

O, Doamne, și ce mîndră puteam să fiu cu soțul meu! Eram cu toți foarte fericiți în familie. Dorința de a ajunge cît mai repede acasă în familie, era la fel de mare pentru toți trei.

Clipele pierdute „în zadar” îl nemulțumeau întotdeauna; zilele pierdute — adică zilele în care nu reușea să lucreze satisfăcător (acest „satisfăcător” avînd un prag destul de crescut) din cauza unor probleme ale familiei sau a orelor foarte multe de seminarii și cursuri (în condițiile în care aceste ore erau în completare de normă, fiind altele decît sociologie), îl întristau teribil. Era în permanență într-o cursă contra cronometru, pareă știind că timpul va fi așa de scurt și nu-l va lăsa să realizeze tot ceea ce-și proiectase. Deși încercam să-i temperez această nemulțumire, îmi aducea mereu argumente și proiecte care trebuiau să fi fost de mult sau neapărat realizate.

Pentru elaborarea unei lucrări, oricît de mică, muncea cu multă seriozitate, dînd dovadă, în tot ceea ce făcea, de profunzime și dăruire totală. Pentru orice problemă, profesională sau extraprofesională, „despică firul în zecce”, trebuia să fie sigur de reușita realizării ei, deși, în final, foarte rar era mulțumit de aceasta. Incompetența, superficialitatea, incorectitudinea, nedreptatea îl afectau extraordinar, chiar dacă nu erau întotdeauna tangente cu interesele sale directe.

Pentru a tampona efectele nedorite ale exigenței foarte crescute pentru propria-i persoană, am încercat să creez un climat cît mai plăcut în familie, astfel să se poată ocupa cît mai bine și mai eficient de profesia căreia i s-a dedicat cu atîta vocație. Cred că am reușit, într-o oarecare măsură, să realizez aceasta, dar boala necruțătoare începuse să-și spună cuvîntul, bucuria oferită de reînființarea Facultății de Sociologie, precum și satisfacțiile ce i le dădeau reluarea cursurilor de „*Teorii sociologice*” erau umbrite de semnele tot mai pregnante ale neiertătoarei boli.

După o grea suferință firul unei vieți, construită din proiecte mari și intenții nobile, a fost întretupt, lăsînd un gol, atît pentru familie, cît și pentru învățămîntul și cultura românească, ce nu se va mai umple niciodată; a fost smuls dintre noi un om, un prieten, și un profesionist adevărat.

VIVI UNGUREANU